

DE NIEUWE ARBITRAGEWET 2013

DE NIEUWE ARBITRAGEWET
2013

Essentiële bepalingen
en hun praktische werking

Maud PIERS (ed.)

De nieuwe arbitragewet 2013. Essentiële bepalingen en hun praktische werking
Maud Piers (ed.)

© 2013 Intersentia
Antwerpen – Cambridge
www.intersentia.be

ISBN 978-94-000-0446-7
D/2013/7849/122
NUR 822

Alle rechten voorbehouden. Behoudens uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande toestemming van de uitgever.

TEN GELEIDE

DE UNCITRAL MODELWET

NU OOK IN BELGIË

1. België heeft opnieuw een mijlpaal bereikt in het arbitragelandschap. Op 1 september 2013 trad immers de nieuwe Belgische arbitragewet van 24 juni 2013 in werking.¹ Daarmee heeft België zich ingeschreven in het raamwerk van het wereldwijd beproefde model dat de ‘United Nations Commission on International Trade Law’² of ‘UNCITRAL’ heeft ontworpen in 1985.³

De nieuwe arbitragewet is dus geen loutere herwerking van de oude arbitragewet van 1972⁴, die reeds het voorwerp uitmaakte van de artikelen 1676 tot 1723 in Deel VI van het Gerechtelijk Wetboek. Integendeel, het vroegere Deel VI werd grotendeels hertekend en vervangen door de nieuwe reeks artikelen 1676 tot 1722. De oorspronkelijke arbitragewet van 1972 dateert immers van vóór de UNCITRAL Modelwet, en was nog gebaseerd op de Europese Overeenkomst van 1966 houdende een eenvormige wet inzake arbitrage.⁵ De amendementen⁶ bij deze wet

¹ Wet van 24 juni 2013 tot wijziging van het zesde deel van het Gerechtelijk Wetboek betreffende de arbitrage, *BS* 28 juni 2013, 41263, in werking getreden op 1 september 2013.

² UNCITRAL is het belangrijkste juridische orgaan van de Verenigde Naties op het vlak van internationale handel en stelt zich tot doel de regels inzake internationale handel te moderniseren en te harmoniseren.

³ Deze internationale organisatie ontwierp in 1985 de ‘UNCITRAL Model Law on International Commercial Arbitration’. Deze UNCITRAL Modelwet werd herzien in 2006. Voor meer informatie, zie www.uncitral.org.

⁴ Wet van 4 juli 1972 tot goedkeuring van de Europese Overeenkomst houdende een eenvormige wet inzake arbitrage ondertekend te Straatsburg op 20 januari 1966, en tot invoering in het Gerechtelijk Wetboek van een zesde deel betreffende de arbitrage, *BS* 8 augustus 1972, 8717.

⁵ Europese Overeenkomst houdende een eenvormige wet inzake arbitrage, ondertekend te Straatsburg op 20 januari 1966, te raadplegen op <http://conventions.coe.int/Treaty/en/Treaties/Html/056.htm> (consultatie 26 september 2013). Deze Europese Overeenkomst kwam tot stand onder de auspiciën van de Raad van Europa en beoogde een harmonisatie van de nationale arbitragewetgevingen in Europa (J. LINSMEAU, *L'arbitrage volontaire en droit privé belge*, Brussel, Bruylant, 1991, 15-19). De eenmaking werd nauwelijks gerealiseerd, aangezien Oostenrijk en België de enige twee staten zijn die de Europese Overeenkomst hebben ondertekend en België het enige land is dat deze bovendien heeft geratificeerd en uitgevoerd. Oostenrijk ondertekende op 17 november 1966. België ondertekende op 1 januari 1966 en ratificeerde het verdrag op 2 februari 1973. Zie <http://conventions.coe.int/Treaty/Commun/ChercheSig.asp?NT=056&CM=7&DF=7/25/2007&CL=ENG> (consultatie 26 september 2013).

⁶ Het gaat hier dan vooral om de wet van 18 mei 1998 tot wijziging van de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek inzake arbitrage, *BS* 7 augustus 1998, 25353.

waren wel al in belangrijke mate geïnspireerd door de UNCITRAL Modelwet. Met de nieuwe wet van 24 juni 2013 is België nu een volwaardig ‘UNCITRAL Modelwet-land’ geworden: niet alleen *inhoudelijk* volgt het verder de tred van deze wereldwijd verspreide wetgeving, ook structureel is er nu een sterke gelijkenis met de UNCITRAL Modelwet. Zoals u kunt zien in de bijlagen bij dit boek, heeft de nieuwe arbitragewet de hoofdstukken I tot en met VIII met identieke thema’s (doch niet steeds met identieke bepalingen) uit de UNCITRAL Modelwet overgenomen.⁷

De auteurs van dit boek wijzen, waar relevant, telkens op de analogie met de UNCITRAL Modelwet. Het zal u evenwel duidelijk worden dat de nieuwe arbitragewet niet alleen voortbouwt op de suggesties van de UNCITRAL Modelwet. Deze is het resultaat van het denkwerk van een groep van experts. Zij hebben zich laten inspireren door rechtsvergelijkend onderzoek⁸, maar ze hebben ook sterk gesteund op de jarenlange ervaring van de Belgische rechtsleer en rechtspraak inzake arbitrage. De nieuwe arbitragewet breekt dus niet volledig met de tradities van het Belgische arbitragerecht. We zien dan ook dat een aantal typisch Belgische elementen behouden zijn, waarmee de nieuwe arbitragewet afwijkt van de UNCITRAL Modelwet. Een voorbeeld van zo’n ‘eigenzinnigheid’ is de keuze van de nieuwe arbitragewet voor een monistisch systeem waar het onderscheid tussen nationale en internationale arbitrage slechts een minieme rol speelt. De Belgische arbitragewet is dus wel van toepassing op zowel nationale als internationale arbitrage, terwijl de UNCITRAL Modelwet gericht is op ‘internationale arbitrage’⁹ en niet beoogt te interveniëren in wetgeving die ‘nationale arbitrage’ regelt. Een voorbeeld van een bepaling die afwijkt van de UNCITRAL Modelwet, maar die duidelijk volgt uit de lessen die zijn getrokken uit het rechtsvergelijkend onderzoek van de experts, is het dubbele criterium voor arbitreerbaarheid, dat is voorzien in artikel 1676 Ger.W.

2. De nieuwe arbitragewet bevat toch een aantal fundamentele nieuwigheden, die moeten bijdragen tot een grotere efficiëntie en een betere toegankelijkheid. De

⁷ De bepalingen uit hoofdstuk IVa van de UNCITRAL Modelwet, met betrekking tot ‘Interim measures and preliminary orders’ zijn niet het voorwerp van een afzonderlijk hoofdstuk in de nieuwe Belgische arbitragewet, maar ze gaan wel op in het hoofdstuk IV over ‘De bevoegdheid van het scheidsgerecht’.

⁸ Dit blijkt niet alleen uit de keuzes die zijn gemaakt en hierna worden toegelicht. Bovendien blijkt dit ook duidelijk uit de memorie van toelichting (MvT, *Parl.St.* Kamer 2012-13, nr. 53K2743/005).

⁹ Art. 1(3) UNCITRAL Modelwet omschrijft ‘internationale arbitrage’ heel ruim als arbitrage (a) waarbij de partijen op het ogenblik van het sluiten van de arbitrageovereenkomst hun zetel hebben in verschillende landen; (b-i) waarbij de zetel van de partijen in een ander land is gesitueerd dan dat van de plaats van arbitrage of (b-ii) van de plaats waar een aanmerkelijk deel van de handelsrelatie werd uitgevoerd of waarmee het voorwerp van het geschil de nauwste binding heeft; (c) waarbij de partijen in hun overeenkomst zelf uitdrukkelijk hebben bepaald dat het voorwerp van het geschil betrekking heeft op meer dan één land. Met betrekking tot de verschillende definities van ‘internationale arbitrage’, zie N. BLACKBAY en C. PARTASIDES, *Redfern and Hunter on international arbitration*, Oxford, OUP, 2009, 9 e.v.

tussenkomst van de rechtbanken is voortaan bijvoorbeeld efficiënter georganiseerd. Zo is het aantal rechters dat zich over arbitragegeschillen kan uitspreken, gereduceerd. De partijen kunnen hiervoor enkel nog een beroep doen op de rechters in het rechtsgebied van het hof van beroep. Deze centralisatie moet leiden tot specialisatie, en tot een meer doeltreffende tussenkomst van deze rechters. Daarnaast is ook de mogelijkheid om een vernietigingsberoep in te stellen tegen een arbitrale uitspraak verder beperkt. De vernietiging is enkel mogelijk in een beperkt aantal gevallen. Tegen de vernietigingsbeslissing staat nu ook geen hoger beroep meer open; enkel cassatieberoep is nog een mogelijkheid. De partijen krijgen dus sneller uitsluitel over het finale oordeel van de rechters over de arbitrale uitspraak.

Bovendien verduidelijkt de nieuwe arbitragewet een aantal bepalingen die onder het oude arbitragerecht aanleiding gaven tot discussie. De nieuwe wet brengt bijvoorbeeld klaarheid in het criterium voor arbitreerbaarheid, zoals hierboven al is aangestipt. Daarnaast verduidelijkt ze ook wanneer een arbitrage ahangig is en hoe en wanneer mededelingen geacht worden plaats te vinden. Voorts is nu ook helder aangegeven wat de respectieve rollen zijn van de kortgedingrechter en het scheidsgerecht wat betreft de bewijsvergaring en het bevelen van voorlopige en bewarende maatregelen.

De nieuwe arbitragewet gaat ook uitdrukkelijk in op een aantal algemene beginselen die aan de basis liggen van een efficiënte arbitrage. Zo is er een versterking van het beginsel van de partijautonomie. De wet geeft duidelijk aan dat de partijen de arbitrageprocedure grotendeels zelf kunnen organiseren en bijvoorbeeld hun eigen procedure voor wraking van arbiters kunnen overeenkomen. De nieuwe arbitragewet verliest daarbij evenwel niet de doelstellingen van ‘*due process*’ of eerlijke procesvoering uit het oog. Efficiëntie mag dus niet ten koste gaan van een legitieme en faire rechtsbedeling. De nieuwe arbitragewet formuleert bijvoorbeeld nu ook *uitdrukkelijk* een aantal fundamentele beginselen die het kader vormen waarbinnen de partijen een arbitrage kunnen organiseren. De beginselen van gelijkheid van de partijen, van tegenspraak en van de loyaliteit van de debatten zijn expliciet in de arbitragewet ingeschreven.

3. In dit boek belichten de auteurs, per thema, de meest essentiële bepalingen van de nieuwe arbitragewet. Daarbij duiden zij ook op de nieuwe wetsbepalingen en geven zij aan hoe deze *praktische* impact hebben op het verloop van een arbitrage op het Belgische grondgebied. De auteurs behandelen evenwel niet uitsluitend de *nieuwe* aspecten van het Belgische arbitragerecht. Bij het bepalen van de thema's is er immers over gewaakt dat diverse aspecten worden behandeld die doorheen een arbitrageprocedure aan bod komen. Luc DEMEYERE behandelt de arbitrageovereenkomst en bespreekt het kader van dwingend recht waarbinnen de partijen arbitrage kunnen overeenkomen. Piet TAELEMAN zet uiteen hoe een arbitrage wordt opgestart en hoe mededelingen met betrekking tot de arbitrage

moeten gebeuren. Dirk DE MEULEMEESTER bespreekt de rol van het scheidsrecht én van de overheidsrechter wanneer er tijdens arbitrage een nood bestaat aan voorlopige en bewarende maatregelen. Vanessa FONCKE staat onder meer stil bij de meest courante onderzoeksmaatregelen en zij belicht ook de interactie van het scheidsrecht en de overheidsrechter in de context van de bewijsvoering. Herman VERBIST bespreekt de beperkte mogelijkheid tot vernietiging van een arbitrale uitspraak en behandelt de voorwaarden waaronder de overheidsrechter hier controle kan uitoefenen op een arbitrage. Johan ERAUW gaat aan het einde van dit boek onder meer in op de mogelijkheden die er zijn om de tenuitvoerlegging van een arbitrale uitspraak af te dwingen. De bespreking van deze verschillende thema's in de chronologie waarin ze tijdens een arbitrage doorgaans aan bod komen, moet de lezer in staat stellen het overzicht te bewaren over het volledige verloop van een arbitrage.

Er is in dit boek ook aandacht voor het ruimere kader waarin arbitrage plaatsvindt. Dit ruimere kader is er een dat de individuele rechtsregels en het Deel VI van het Gerechtelijk Wetboek overstijgt; de flexibele en concrete invulling van elke individuele arbitrage kan evenwel slechts legitiem gebeuren binnen de grenzen van een aantal fundamentele *principes* van recht. Precies daarom is de bijdrage van Ivan VEROUGSTRAETE van bijzonder belang. Deze auteur gaat in op de basisprincipes van de arbitrageprocedure zoals die in de nieuwe arbitragewet aan bod komen, en hij belicht deze vanuit het ruimere perspectief van de behoorlijke rechtsbedeling. Arbitrage is ook een procedure die zich uitstekend leent tot transnationale (of men zou zelfs durven beweren 'a-nationale') geschillenbeslechting: er moet dus ook oog zijn voor het internationale juridische kader waarin het floreert. Johan ERAUW sluit dit boek af met een uiteenzetting waarin hij reflecteert over de verhouding van het Belgische arbitragerecht ten aanzien van arbitrageprocedures met een internationale component. Hij belicht onder meer een aantal aspecten van internationaal privaatrecht waarmee bij de toepassing van de nieuwe arbitragewet rekening moet worden gehouden.

4. Dit boek wil de lezer niet alleen informeren over de laatste stand van zaken in het arbitragerecht. Het wil ook een aanzet geven tot verder onderzoek en nieuwe inzichten bijbrengen. Het werk van de Belgische arbitragewetgever is immers nooit af. De complexe praktijk en de wijzigende (internationale en Europese) context stellen de Belgische arbitragewetgever immers steeds voor nieuwe uitdagingen. Dit boek wil daarom een debat op gang brengen over de draagwijdte en impact van de nieuwe arbitragewet en over de wijzigingen in het Belgische en internationale arbitrageklimaat. Dit debat moet noodzakelijkerwijze worden gevoerd met diverse spelers. Het was dan ook belangrijk dat de auteurs van dit boek geselecteerd werden onder de vertegenwoordigers van de academische wereld, de rechterlijke macht én de rechtspraktijk. Dit boek beoogt immers niet alleen kwaliteitsvolle wetenschap te brengen, maar draagt bovendien ook de

inbreng en de behoeften van de praktijk hoog in het vaandel. De boeiende en zeer gewaardeerde bijdragen belichten diverse invalshoeken en laten zo een genuanceerde en kritische reflectie toe.

5. Ik ben de auteurs en de deelnemers aan de studienamiddag van 12 december 2013 dan ook bijzonder dankbaar voor hun waardevolle tussenkomst en voor het aanzwengelen van een boeiende discussie. Ik wens hier ook de Universiteit Gent en de Vlaamse Conferentie te danken voor hun ondersteuning en voor het samenbrengen van het diverse publiek. Tot slot wens ik ook uitgeverij Intersentia en Pascale VAN HOUTTE, alsook Gandaius en Erik KRIJNEN te danken voor de fijne samenwerking.

Maud PIERS
Docent (UGent)

INHOUD

Ten geleide – De UNCITRAL Modelwet nu ook in België

Maud PIERS v

De arbitrageovereenkomst en de arbitreerbaarheid

Luc DEMEYERE 1

- I. Definitie en aflijning ten opzichte van aanverwante rechtsfiguren. 1
- II. Wat is arbitreerbaar?..... 3
 - A. Arbitreerbaarheid en arbeidsrecht 4
 - B. Arbitreerbaarheid en verzekeringen..... 5
 - C. Arbitreerbaarheid en uitvindingsoctrooien 6
 - D. Arbitreerbaarheid en merken 7
 - E. Arbitreerbaarheid en tekeningen en modellen..... 8
 - F. Arbitreerbaarheid en domeinnamen 9
 - G. Arbitrageovereenkomst en consument 9
 - H. Arbitreerbaarheid en de Belgische concessiewet 13
 - I. Arbitreerbaarheid en de Belgische handelsagentuurwet..... 19
 - J. Arbitrage en faillissement 20
 - K. Arbitrage en mededingingsrecht. 21
 - L. Arbitrage en staat en bekwaamheid van personen evenals familiale verhoudingen 22
 - M. Arbitreerbaarheid in andere materies 23
- III. Wie kan een arbitrageovereenkomst sluiten?..... 23
- IV. Is een geschreven overeenkomst noodzakelijk?..... 24
- V. Enkele praktische tips. 24

De basisprincipes van de arbitrageprocedure

Ivan VEROUGSTRAETE 27

- I. Inleiding 27
- II. Een alternatieve vorm van rechtspraak of een bijkomende vorm van recht spreken 28
 - A. Rechtsstaat en arbitrage: zijn de rechters nodig? 28
 - B. Arbitrage is geen vorm van alternatieve rechtsbedeling..... 29
- III. Verruimde toepassing van de arbitrage..... 29
 - A. Toepassingsgebied *ratione materiae* en *ratione personae* 29

1.	<i>Ratione materiae</i>	29
2.	<i>Ratione personae</i>	30
3.	In de ban van de arbitrage	31
B.	<i>Favor arbitrandi</i>	32
C.	Nationaal en internationaal	34
IV.	Elementen van procesrecht	34
A.	Mededelingen en termijnen en bepalingen van procesrecht	34
B.	Algemene rechtsbeginselen in de procesvoering	35
1.	UNCITRAL Modelwet: belang van de algemene rechtsbeginselen die hieraan ten grondslag liggen	35
2.	Processuele autonomie	36
3.	Recht van verdediging en gelijkheid tussen partijen	36
4.	Loyaal gedrag	37
C.	Enkele aspecten van de arbitrale beslissing	39
1.	De motiveringsplicht	39
2.	Beleid van de arbiter	40
V.	Enkele elementen van organisatie – De samenwerking met de staatsgerechten	40
A.	Wraking	40
B.	Samenwerking met de overheidsrechtbanken	41
C.	Onpartijdigheid en onafhankelijkheid van de arbiter	42

Het verzoek tot arbitrage en andere mededelingen in het raam van een arbitrageprocedure

	Piet TAELEMAN	43
I.	Inleiding	43
II.	De notie “mededeling” in het raam van een arbitrale procedure	44
III.	Het verzoek tot arbitrage	46
IV.	Modaliteiten van de mededeling	55
A.	Plaats waar de mededeling kan worden gedaan	55
B.	De vereiste van “na redelijk onderzoek”	57
C.	Tijdstip waarop de mededeling geacht wordt gedaan te zijn	59
D.	Berekeningswijze van termijnen die t.a.v. de geadresseerde beginnen te lopen vanaf de mededeling	59
E.	Artikel 1678 Ger.W. vindt geen toepassing op mededelingen gedaan in het kader van een gerechtelijke procedure	62
V.	Mededelingen (en de daaraan verbonden rechtsgevolgen) voorzien in het Zesde Deel van het Gerechtelijk Wetboek	62

Voorlopige of bewarende maatregelen in arbitrage	
Dirk DE MEULEMEESTER	65
I. Inleiding	65
II. UNCITRAL Modelwet	66
A. Omschrijving van voorlopige of bewarende maatregelen.	66
B. <i>Ex parte</i> verzoeken	68
III. Voorwaarden tot het vorderen/verkrijgen van voorlopige of bewarende maatregelen	69
A. Ten aanzien van de kortgedingrechter	69
B. Ten aanzien van de arbiter	72
1. Geen bevoegdheidsvereiste, noch gegrondheidsvereiste.	72
2. Analogie met artikel 19, tweede lid Ger.W.	73
3. Beoordeling van het verzoek om voorlopige of bewarende maatregelen	73
4. Geen bewarend beslag	74
5. Dwangsom	74
6. Over de landsgrenzen	74
C. Pedagogische bepalingen	74
1. Wijziging, intrekking, schorsing	75
2. Passende waarborg	76
3. Kennisgevingsplicht	76
IV. Erkenning en uitvoerbaarheid	77
A. Nood aan duidelijke bepalingen	77
B. “Ongeacht de vorm”	77
C. Op eigen risico	78
D. Weigeringsgronden	79
V. Voorlopige en bewarende maatregelen in arbitrage vóór de samenvatting van het scheidsgerecht	81
Bewijsvoering in arbitrage	
Vanessa FONCKE	83
I. Het belang van de bewijsvoering(sregels) in arbitrage	84
II. De wilsautonomie van partijen.	85
III. De algemene bevoegdheden van het scheidsgerecht inzake bewijsvoering	87
IV. Interactie met de rechtbanken op het vlak van de bewijsvoering	89
V. De onderzoeksmaatregelen	90
A. Algemene principes.	90
B. Het getuigenverhoor	92
C. De overlegging van stukken.	95

D. Schriftonderzoek en valsheid van documenten	99
E. Het deskundigenonderzoek	100

De vordering tot vernietiging van de arbitrale uitspraak na de hervorming van het Belgische arbitragerecht door de wet van 24 juni 2013

Herman VERBIST	105
I. Inleiding	105
II. Ontvankelijkheidsvoorwaarde van de vordering tot vernietiging	111
III. Bevoegde rechtbank	113
A. Rechtsingang	113
B. Afschaffing dubbele aanleg	114
IV. Gronden tot vernietiging van de arbitrale uitspraak	115
A. Limitatieve gronden tot vernietiging	115
B. Beperking van vernietigingsgronden	119
C. Terugverwijzing	120
V. Termijn voor het instellen van de vordering tot vernietiging	121
A. Termijn – verschillende situaties	121
B. Samenloop van een vordering tot vernietiging met de procedure van verzet tegen de uitvoerbaarverklaring van de arbitrale uitspraak	122
VI. De mogelijkheid tot uitsluiting van de vordering tot vernietiging door niet-Belgische partijen	125
VII. Besluit	128

Rond arbitrage rijzen vragen van internationale aard inzake bevoegdheid, toepasselijk recht en exequatur

Johan ERAUW	131
I. Inleiding	131
II. De internationale bevoegdheid van arbiters en van rechters	132
A. De bevoegdheid van het scheidsrechterlijk tribunaal	132
1. De relatie tussen overheidsrechters en arbiters	132
2. Er zijn beperkingen voor het opdragen van gedingbeslissende bevoegdheid aan arbiters	132
3. De limieten zijn lakser voor internationale dossiers, de controle is geringer	133
4. Nieuwe concrete regels in de wet betreffende de objectieve vatbaarheid voor arbitrage	135
5. Reflectie over een gegroeide praktijk in internationaal concessierecht	135
6. Hoe werkt de uitsluiting voor arbeidsgeschillen in de internationale ruimte?	137

7.	De bevestiging van de subjectieve arbitreerbaarheid – nl. wie kan zich onderwerpen?	138
B.	Internationale jurisdictie van de Belgische gerechten als bewakers en begeleiders van het arbitrageproces	138
1.	De elementen van binding van een arbitrage met België opdat Belgische rechters zouden mogen oordelen – de wettekst	138
2.	De regels van algemeen internationaal bevoegdheidsrecht	139
3.	De aanvullende algemene bevoegdheidsgrond voor arbitrage- geschillen met zetel in België.	140
4.	Meer specifieke bevoegdheid ongeacht de plaats van arbitrage – <i>in casu</i> buiten België gelegen.	141
5.	De arbitragewet als <i>lex specialis</i> op het vlak van de bevoegd- heidscriteria	142
III.	Het in arbitrage toepasselijke recht	144
A.	Het op de rechtspleging toepasselijke recht.	144
1.	Het raamwerk voor de controle van de arbitrageprocedure is de <i>lex fori</i> van het land van de zetel van de arbitrage	144
2.	De vrij gekozen regels van procedure in arbitrage – <i>ad hoc</i> en institutioneel.	145
B.	Het voor het geschil ten gronde toepasselijke recht.	146
IV.	De grensoverschrijdende werking van uitspraken – hun erkenning en hun uitvoerbaarverklaring.	148
A.	Exequatur van arbitragebeslissingen zowel beslist in België als in het buitenland	148
1.	Rechterlijk zegel van goedkeuring voor Belgische arbitrale beslissingen.	148
2.	De vroegere regeling – voor beslissingen genomen tot 1 september 2013	149
3.	Vernieuwing.	149
4.	De structuur van de wetsbepalingen aangaande exequatur – er is gekeken naar het WIPR	150
5.	De doorwerking... is niet automatisch (<i>de plano</i>) gegeven.	150
6.	De procedure van erkenning en uitvoerbaarverklaring	151
B.	De gronden van controle of de weigeringsgronden bij verzoek om exequatur – verdrag of geen verdrag	151
	<i>Bijlage 1: Gerechtelijk Wetboek – Deel VI. Arbitrage.</i>	157
	<i>Bijlage 2: UNCITRAL Model Law on International Commercial Arbitration</i>	173

